

Robert Louis
STEVEN-
SON. Podi-
vný případ
doktora
JEKYLLA
a pana
HYDA

Netopýr — Dokořán

Příhoda s dveřmi

Advokát pan Utterson byl muž s tváří zakaboněnou, již se nikdy nemíhl paprsek úsměvu — chladný, málomluvný, v rozmluvě rozpačitý, citově netečný — hubený, vyčouhlý, ušmouraný, zasmušilý, a přece docela milý. Na přátelských schůzkách, když mu víno bylo po chuti, zableskla mu v očích vysloveně lidská sympatie — cosi, co se u něho nikdy nedovedlo uplatnit v hovoru — projevovalo se to mlčky v jeho obličejí jako známka uspokojení, ale častěji a výrazněji jeho životními zásadami. Byl na sebe přísný, o samotě pil gin, aby zahnal chuť na staré ročníky vína, a měl rád divadlo, ale už dvacet let se v žádném neukázal. Vůči druhým byl však shovívavě snášenlivý — někdy se až závistivě divil, z jakého mocného duševního popudu jsou asi ponoukáni k nepravostem, a v krajní nouzi měl spíše sklon pomáhat než odsuzovat. „Mám sklon ke Kainově kacířství,“ takto podivně se o sobě vyslovoval. „Ať si můj bližní pro mne za mne jde k čertu svou vlastní cestou.“ Při takové povaze se mu nejednou poštěstilo, že v životě lidí na šikmé ploše byl posledním slušným známým,

který na ně nakonec přece zapůsobil dobrým vlivem. A takovým lidem, pokud se k němu uchýlili jako k advokátovi, nikdy neprojevil ani stín změny ve svém chování.

Pro pana Uttersona to bezpochyby nebyla úloha nesnadná, protože ani v nejlepším případě nedával své sympatie okázale najevo, ba i jeho přátelské vztahy se patrně zakládaly na podobné všeobráhlé dobrodušnosti. U člověka to svědčí o skromnosti, jestliže okruh svých přátel přijímá tak, jak je a jak mu jej poskytne příležitost — a tak jej také přijímal náš advokát. Jeho přátelé byli pokrevní příbuzní nebo lidé, s kterými se znal nejlépe — jeho náklonnost k nim vzrostla časem jako popínavý břečtan, nezávisle na tom, zda ji opětovovali. Takové bylo též pouto, jež ho spájelo s jeho vzdáleným příbuzným panem Richardem Enfieldem, velmi známým společenským zjevem ve městě. Mnohým vrtalo hlavou, co ti dva navzájem na sobě mají nebo co asi mohou mít společného. Ti, kdo je potkávali na nedělních procházkách, tvrdili, že spolu vůbec nepromluví, že se zřejmě nesmírně nudí a s očividnou úlevou uvítají setkání s kýmkoli známým. Přesto přese všechno o ty procházky náramně stáli, pokládali je za zlatý hřeb celého týdne a nejen zanedbávali příležitost k zábavám,

ale dokonce i odolávali svodům, jež souvisely s jejich povoláním, jen aby jich mohli nerušeně užívat.

Na jedné takové toulce se náhodou octli v boční ulici rušné londýnské čtvrti. Byla to ulička malá, jak se říká tichá, ale ve všední dny se tam provozoval výnosný obchod. Obyvatelé byli všichni zřejmě mohovití, všichni řevnivě doufali, že se jim povede ještě líp, a nadbytečný výdělek vynakládali na parádu, takže výkladní skříně po obou stranách vypadaly lákavě jako špalír usměvavých prodavaček.

I v neděli, kdy ulička zastírala své vábnější půvaby a ruch tam byl poměrně nepatrný, vynikla oproti zchátralému sousedství leskem jako oheň v lese a její rolety s čerstvým nátěrem, vyleštěné mosazné mříže, všeobecná čistota a veselá tvářnost okamžitě zalahodily očím chodců.

Dva domy od rohu, po levé straně směrem k východu, byla v řadě stavení mezera vyplněná zdi dvora a hned za ní vyčníval do ulice boční zdi jaksi zlověstně vyhlížející barák. Byl jednopatrový, bez oken do ulice — v přízemí jen dveře a v prvním poschodí bezbarvá, šedivá, slepá zeď. Celým svým zevnějškem svědčil o tom, že je odedávna zanedbaný. Na dveřích